

Dendrologii PAN w Kórniku, Akademii Rolniczej w Szczecinie, Akademii Rolniczej w Poznaniu oraz Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu. Program Sejsji obejmował m.in. zbiór grzybów w różnych typach lasu Puszczy Noteckiej (bór sosnowy, las mieszany, łęg olszowy), wystawę około 100 gatunków grzybów jadalnych i trujących, doniesienie dotyczące „Czerwonej listy grzybów zagrożonych w Polsce” oraz dyskusję naukową. Wystawę grzybów zwiedziło kilka grup wycieczkowych, m.in. z Poznania (PTB, PTTK), a także z okolicznych szkół.

Anna BUJAKIEWICZ

VARIA

WYSTAWA „ROŚLINY LASU KARBOŃSKIEGO” (MUZEUM ZIEMI PAN - WARSZAWA)

„Plants of Carboniferous Forest” an exhibition
(Museum of Earth PAN, Warsaw)

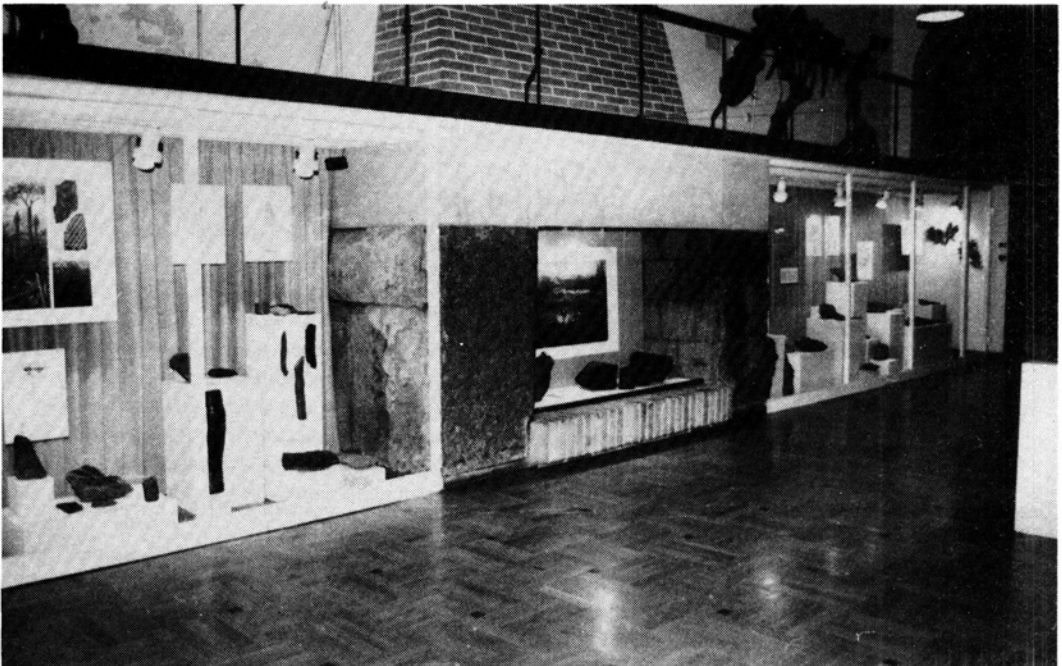
Od połowy września 1991 roku w Muzeum Ziemi w Warszawie prezentowana jest czasowa wystawa „Rośliny lasu karbońskiego”, której celem jest przybliże-

nie szerszej publiczności świata roślin sprzed ponad 300 milionów lat.

Eksponowane są, pochodzące ze zbiorów Muzeum Ziemi, skamieniałości różnego typu – odciski, wewnętrzne odlewy, zwęglone szczątki, skamieniałe fragmenty pni – w sumie 126 okazów.

We wprowadzeniu do wystawy podano ogólne informacje o okresie karbońskim. Omówiono ważniejsze zjawiska geologiczne, układ kontynentów z wczesnego i późnego karbonu oraz kształtowanie się prowincji florystycznych. Ilustracjami są tabele stratygraficzne, mapy, przykładowe skamieniałości roślin charakterystycznych dla karbonu. Przedstawiono również drzewo rodowe roślin naczyniowych, z podkreśleniem grup występujących w karbonie. Do bardzo cennych okazów, należą skrzemieniałe pędy *Rhynia major* – przedstawiciela pierwotnych roślin naczyniowych z klasy *Rhyniopsida*. Okaz pochodzi z klasycznego środkowodewońskiego stanowiska Rhynie Aberdeenshire (Szkocja). Na uwagę zasługują też okazy *Archaeopteris* (pranagozależkowe) – jednej z pierwszych na Ziemi roślin drzewiastych, znanej z górnego dewonu i dolnego karbonu. Prezentowane są odciski ulistnionego pędu *A. roemeriana* (Mokrzeszów, górny dewon) oraz skrzemieniały fragment pnia *Callixylon trifilieri* (Donbas, górny dewon).

Zdecydowana większość wystawionych okazów

pochodzi z obszarów Górnego i Dolnego Śląska. Reprezentują one wszystkie główne grupy karbońskich roślin: widłakoe, skrzypowe, paprociowe (paprocie grubozarodniowe, pranagozależkowe) oraz nagozależkowe (paprocie nasienne, kordaity).

Z grupy widłakowych, które przeżywały w karbonie okres swego największego rozwoju, przedstawiono szczątki roślin należące do trzech rzędów: *Protolpidodendrales* (*Sublepidodendron*, *Eleutherophyllum*), *Lepidodendrales* (*Lepidodendron*, *Lepidophloios*, *Bothrodendron*, *Sigillaria*) i *Lycopodiales* (*Lycopodites*). Większość okazów to odciski powierzchni pni drzewiastych rodzajów lub zwęglone fragmenty kory z charakterystycznymi bliznami po opadłych liściach. Zestawiono skamieniałości ukazujące różnorodność ornamentyki powierzchni kory. Prezentowane są też odciski ulistnionych gałązek *Lepidodendron* i *Bothrodendron* oraz odciski pędów *Lycopodites* – przedstawiciela zielnych widłakowych. Do unikatowych okazów należały skrzemieniały pień młodej *Sigillaria*.

Skrzypowe, ważny składnik karbońskich lasów bagiennych, reprezentowane są na wystawie przez szczątki roślin drzewiastych – kalamity (podrodzaje *Eucalamites* i *Stylocalamites*) i asterokalamity oraz odciski roślin pnących (*Sphenophyllales*). Szczególnie interesujące są doskonale zachowane wewnętrzne odlewy kalamitów, z dobrze widocznym przebiegiem wiązek przewodzących; jeden z okazów osiąga długość około 0,5 m. Przedstawione są także dwa typy liści kalamitów – *Asterophyllites* i *Annularia* oraz odcisk kłosa zarodnikowego. Do rodzaju *Sphenophyllum* należą odciski fragmentów pędów z charakterystycznymi klinowatymi, okółkowo ułożonymi liśćmi oraz odciski kłosów zarodnikowych.

Licznie reprezentowana jest grupa roślin paprociolistnych (*Pteridophylla*), których liście to najczęściej spotykane skamieniałości karbońskie. Okazy zaliczone zostały według sztucznej klasyfikacji, opartej na morfologii liści, do następujących typów: *Pecopterides*, *Sphenopterides*, *Alethopterides*, *Odontopterides* i *Neuropterides*. Liście typu *Pecopterides* występowały przede wszystkim u paproci zarodnikowych m.in. u *Psaronius* – powszechnego rodzaju paproci drzewiastej z rzędu *Marattiales*. Do rodzaju *Psaronius* należy także bardzo dobrze zachowany fragment skrzemieniałego pnia oraz odcisk powierzchni pnia z charakterystycznymi bliznami po nasadach liści.

Liście typu *Sphenopterides* występowały zarówno u paproci zarodnikowych jak i u paproci nasiennej. Przedstawiono rozmaite rodzaje i gatunki ukazujące różnorodność morfologiczną liści.

Przedstawicielem pranagozależkowych obok *Archaeopteris* jest *Noeggerathia*. Prezentowane są odciski ulistnionych pędów jednego z powszechnych gatunków *N. foliosa*.

Bujnie rozwijająca się w karbonie grupa paproci nasiennych reprezentowana jest przez rząd *Medullosales*. Wystawione są dobrze zachowane odciski nasion – *Trigonocarpus* oraz odciski liści kilku rodzajów – *Alethopteris*, *Odontopteris*, *Neuropteris* i *Calopteris*.

Karbon to okres, w którym zaczęły pojawiać się rodzaje z klasy *Coniferopsida*. Na uwagę zasługują szczątki kordaitów – odciski liści i nasion (*Cardiocarpus* i *Samaropsis*). Niektóre gatunki liści kordaitów wykazywały duże podobieństwo do liści współcześnie występującego na półkuli południowej, rodzaju *Agathis*. Na wystawie prezentowane są zielnikowe okazy ulistnionych gałęzi *Agathis moorei*, pochodzące z Ogrodu Botanicznego w Sydney.

Dopełnieniem obrazu karbońskiego lasu są liczne rekonstrukcje. Przedstawiają one ogólny pokrój kopalnych rodzajów oraz ciekawsze fragmenty roślin, które pozwalają na najlepsze odczytanie skamieniałości.

Na wystawie obok makrofosyliów prezentowane są również mikrofosylia – fotografie megaspor roślin widłakowych wykonane w mikroskopie skaningowym. Materiały zostały udostępnione z kolekcji doc. Jadwigi Karczewskiej (Instytut Paleobiologii PAN, Warszawa). Megaspory stanowią cenny materiał biostratygraficzny, wykorzystywane są do określenia wieku względnego osadów.

Ilustracją zagadnienia, jakie ślady pozostały we współczesnej florz po karbońskich grupach, są materiały zielnikowe – skrzypy, widłaki, widliczki, porybliny oraz paprocie.

Obok kolekcji górnego – i dolnośląskich z terenu prowincji euramerykańskiej prezentowana jest kolekcja okazów ze słynnego północnoamerykańskiego stanowiska z obszaru Mazon Creek, leżącego w stanie Illinois (USA). Pod względem systematycznym flora z Mazon Creek była zbliżona do flor europejskich. Odmienny jednakże jest sposób zachowania szczątków. Fragmenty roślin zachowały się bowiem w konkretnych syderytowych, wielkości od kilku do kilkunastu cm. Na wystawie można zobaczyć odciski kory lepidodendrona, sygiarii, szczątki kalamitów oraz odciski liści paprociolistnych.

Osobne stoisko poświęcono roślinności Gondwany – kontynentu półkuli południowej. Roślinność Gondwany w permokarbonie miała zupełnie odmienny charakter niż roślinność prowincji euramerykańskiej. Rozwijała się w warunkach klimatu chłodnego,

związanego z rozległymi zlodowaceniami. Do bardzo cennych prezentowanych tu okazów należy po raz pierwszy wystawiany okaz *Glossopteris*, pochodzący ze stanowiska Dunedoo w Nowej Południowej Walii (Australia) – dar Australijskiego Muzeum Historii Naturalnej w Sydney. Są to doskonale zachowane odciski liści o charakterystycznej siatkowatej nerwacji i całym brzegu. *Glossopteris* była typowym elementem flory Gondwany od karbonu po trias, jej szczątki znajdujące się na obszarze wszystkich lądów, wchodzących w skład tego superkontynentu. Zaliczana jest do paproci nasiennych lub przez niektórych autorów do oddzielnej grupy w obrębie nagozalążkowych.

Wystawę zamyka gablota poświęcona tradycjom badań flor karbońskich. Wystawiane są prace M. Raciborskiego, B. Rydzewskiego, T. Bocheńskiego, J. Lilpopy. Szczególnie interesujące są strony z rękopisu i odręczne plansze sporządzone nigdy nieopublikowanego podręcznika paleobotaniki, autorstwa był Józefa Siemiradzkiego.

Prezentowane na wystawie okazy stanowią tylko niewielki wycinek posiadanych przez Muzeum Ziemi zbiorów paleobotanicznych. W ciągu kilkudziesięciu lat istnienia Muzeum (w 1992 roku mija 60 lat działalności) zgromadzone zostały kolekcje z wielu stanowisk różnego wieku, od dewońskich po czwartorzędowe. Mają one walory poznawcze, dydaktyczne, są też przedmiotem opracowań naukowych.

Katarzyna KRAJEWSKA

**LISTY MARII Z EBERTÓW JÓZEFOWEJ
ROSTAFIŃSKIEJ Z LAT 1881–1890.
ZEBRAŁ I NOTATKAMI RODZINNYMI
OPATRZYŁ WOJCIECH ROSTAFIŃSKI
A. D. 1990**

**Letters of Maria Rostafińska neé Ebert from
the years 1881–1890**

Opracowanie i posłowie Andrzej Pankowicz. Kraków. Towarzystwo Autorów i Wydawców Prac Naukowych „UNIVERSITAS” 1990. ss. 164, 10 nlb.

Józef Rostafiński (1850–1928) należy do najbardziej interesujących indywidualności nauki polskiej przełomu XIX i XX w. Obdarzony szerokim umysłem przyrodnika i humanisty, był nie tylko autorem pionierskich prac algologicznych, ale również klasykiem badań nad historią biologii w naszym kraju, współtwórcą mianownictwa botanicznego, wybitnym popularyzatorem botaniki, autorem podręczników używanych przez kilka pokoleń.

Najobszerniejsza jak dotychczas biografia uczone-

go, opracowana przez Bolesława Hryniewieckiego (1951) wykorzystuje zaledwie część zachowanych materiałów archiwalnych dotyczących wszechstronnej działalności botanika. Autor opracowania nie miał dostępu do obszernego archiwum rodziny Rostafińskich, które szczęśliwie przetrwało burze dziejowe.

Stąd też niezwykle cenną pozycją bibliograficzną jest wydana obecnie część owego archiwum, przygotowana do druku przez wnuka botanika, Wojciecha Rostafińskiego, mieszkającego w Stanach Zjednoczonych. Materiały wydobyte na światło dzienne – to obszerna korespondencja pierwszej żony Józefa Rostafińskiego, Marii z Ebertów Rostafińskiej (1861–1890), przedwcześnie zmarłej na gruźlicę.

Autorka listów była córką znanego adwokata warszawskiego, Kazimierza Eberta, współpracownika „Gazety Sądowej Warszawskiej”. W dwudziestym roku życia poślubiła ponad dziesięć lat starszego Józefa, wówczas profesora Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1882 r. przyszedł na świat ich syn Jan – przyszły profesor rolnictwa, w roku następnym córka Zofia – w przyszłości siostra zakonna Zgromadzenia S. S. Nazaretanek. Niestety, wkrótce potem szczęście rodziny zakłóciła nieuleczalna choroba Marii Rostafińskiej. W nadziei poprawy zdrowia udała się ona wraz z matką w 1886 r. do Algieru; po dwóch latach przeniosła się na Maderę, gdzie przebywała do wiosny 1890. Józef Rostafiński odwiedzał ją wielokrotnie, m.in. w 1886 r. wyjechał do Algieru, a w 1888 r. przebywał przez kilka miesięcy na Maderze. Wyjazdy te stały się okazją do napisania dwóch popularnych prac: książki „Z Algierii. Przyroda i ludzie” (1888) oraz artykułu „Zimą na Maderze” (1889). Niestety, pobyt na południu Europy nie przywrócił zdrowia Marii Rostafińskiej; wiosną 1890 r. powróciła do kraju, a jesienią tego roku zmarła, mając zaledwie dwadzieścia dziewięć lat. Z zachowanych dokumentów rodzinnych wynika, że odznaczała się nie tylko wybitną urodą, ale również nieprzeciętną inteligencją; stąd też była często pierwszym czytelnikiem, a zarazem wnikliwym recenzentem popularnych prac męża.

Wydana korespondencja obejmuje blisko 120 listów pisanych głównie przez Marię Rostafińską, jej męża oraz krewnych, matkę Marii – Bronisławę Ebert, jej babkę Joannę Wyczlińską, brata Bronisława Eberta oraz kilku innych osób. Listy dokumentują niełatwe koleje losu rodziny Rostafińskich – ich pierwsza część pisana w kraju, pochodzi z okresu narzeczeństwa i pierwszych lat małżeństwa Marii i Józefa (lata 1881–1885); następne listy ilustrują długie lata rozłąki, okres pobytu Marii w Algierze (1886–1888) i na Maderze (1888–1890); oraz ostatnie miesiące ich

wspólnego życia w Krakowie (1890). Jakkolwiek dotyczą w większości prywatnych spraw, są one interesującym dokumentem epoki. W listach pisanych przez Józefa Rostafińskiego, odznaczających się dużą erudycją, znajdujemy odbicie jego działalności naukowej oraz kontaktów towarzyskich. Wybitny botanik ukazuje się nam jako interesujący człowiek, nieprzeciętny erudyta, troskliwy mąż i ojciec.

Dzisiejszy czytelnik tych listów nie może oprzeć się wzruszeniu, kiedy krok po kroku śledzi dzieje związku Marii i Józefa Rostafińskich, naznaczonego piętnem tragicznego losu. W polskiej biografistyce botanicznej jest to jedna z pierwszych prywatnych korespondencji, ogłoszonych drukiem, stąd też jej szczególne znaczenie. Cennym uzupełnieniem tekstu są zdjęcia autorów listów oraz drzewo genealogiczne rodziny Rostafińskich. Wnuk botanika opatrzył książkę następującą dedykacją: „Pamięci Marii z Ebertów Józefowej Rostafińskiej – mojej babki, Marii z Juraszów Janowej Rostafińskiej – mojej matki oraz Marii z Sikorskich – mojej żony, z całym oddaniem, w roku Pańskim 1990, w stuletnią rocznicę przedwczesnej śmierci Marii z Ebertów ofiarowuje tę pracę mąż Tej, która też przedwcześnie zgasła – Wojciech Rostafiński”.

Alicja ZEMANEK

LEKSYKON BOTANIKÓW POLSKICH

Dictionary of Polish Botanists

3. TADEUSZ BOCHEŃSKI

1. Data i miejsce urodzenia i śmierci ur. 7.11.1901 r. Szczakowa, zm. 28.02.1958 r. Kraków
2. Rodzina. Ojciec – Antoni (urzędnik pocztowy), matka – Maria Kluss
3. Wykształcenie. Matura w IV Gimnazjum Realnym im. H. Sienkiewicza w Krakowie w 1922 r., 1922/23–1925/26 – studia na Wydz. Górnictwa Akad. Gór. w Krakowie przerwane z powodu choroby płuc, 1928/29–1932/33 – studia na Wydz. Matematyczno-Przyrodniczym UJ (geologia i paleobotanika), magisterium w 1950 r.
4. Stopnie naukowe i dane bibliograficzne rozpraw. 1950 r. – dr nauk matem.-przyrodn. UJ: Bocheński Tadeusz. 1936. O owocowaniach (szyszkach) niektórych lepidofytów znalezionych w karbonie produktywnym Pol. Zagłębia Węgl. (Über Sporophyllstände [Blüten] einiger Lepidophyten aus dem produktiven Karbon Polens). Rocznik Pol. Tow. Geolog. t. 12: 193–240, tab. I–VII [tekst w j. niemieckim, streszcz. po polsku]. 1951 r. –

habilitacja z zakresu paleobotaniki i geologii węgla na AGH: Bocheński Tadeusz A. 1939. On the Structure of *Sigillaria* Cones and the Mode of their Association with their Stems. (Budowa sygliariowych szyszek sporofilowych i sposób ich umieszczenia na pniu). PAU, Wydawnictwa Śląskie – Prace Geol. nr 7: 1–28, tab. I–XI.

5. Przebieg pracy zawodowej. 1929–34 – asystent u prof. Jana Jarosza w Katedrze Geologii Ogólnej i Paleontologii Akad. Gór. w Krakowie. 1934–39 – kustosz Działu Geologii Muzeum Śląskiego w Katowicach. 1940–41 – kierownik grupy wiertniczej w Wydziale Wodnym Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie. 1941–45 – geolog w Państwowym Instytucie Geologicznym (Amt für Bodenforschung) w Krakowie. 1945–55 – kierownik Pracowni Palinologicznej na Wydz. Węgla Państwowego Instytutu Geologicznego w Krakowie. 1952–58 – pracownik naukowy AGH. 1954 r. – prof. nadzwyczajny AGH.
6. Podróże naukowe. 1947 – Niemcy, głównie Berlin; 1956 – sesja naukowa we Freibergu.
- 7a. Zakres badań botanicznych. Paleobotanika – flory karbońskie, fitostratygrafia.
- 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych, wy-

- kaz najważniejszych prac oraz wskazanie miejsca opublikowania pełnej bibliografii prac uczonego.
17. Praca doktorska, habilitacyjna oraz: Bocheński Tadeusz. 1960. Rozwój unerwienia listeczków u karbońskich paproci nasiennych *Alethopterides (Alethopteris i Lonchopteris)* oraz znaczenie analizy ich unerwienia dla diagnozy gatunku. [+ tytuł w j. rosyjskim]. Evolution of pinnule venation in the Carboniferous seed fern *Hethopterides (Hethopteris and Lonchopteris)* and the meaning of pinnule venation analysis for diagnosis of species. Instytut Geologiczny, Prace, t. 20, 1–44, tab. I–XI. Bibliografia: patrz Stopa. 1960.
- 7c. Główne osiągnięcia naukowe. Wprowadził w nauce polskiej metodę mikroskopową do badań stratygraficznych złóż węglowych, opracował nomenklaturę liczbową pokładów Górnosląskiego Zagłębia Węglowego, ulepszył metody maceracyjne oraz precyzyjnej fotografii megaflory i spor karbońskich, zbadał budowę szyszek megasporowych i megasporangiów kilku typów drzewiastych widłakowych oraz powiązał ich megaspory z szyszką i rośliną macierzystą (1936), po raz pierwszy podał dokładny opis budowy i rysunki szyszki mikroskopowej sygilarii a także wydobytych z niej mikrospor (1939), zaproponowana przez niego rekonstrukcja sygilarii jest do dziś cytowana w pracach naukowych i zamieszczana w podręcznikach zagranicznych, używał trudnej i rzadko stosowanej metody maceracji kutikul liści karbońskich paproci nasiennych (1960), był w Polsce obok Jana Zerndta pionierem badań sporowych karbonu.
8. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i kolekcjonerska. 1950–52 – wykładał geologię węgla na AGH, zgromadził zbiór paleobotaniczny z karbonu produktywnego Górnosląskiego Zagłębia Węglowego liczący ok. 3000 okazów. Po II wojnie światowej – współorganizował Państwowy Instytut Geologiczny oraz organizował terenowe stacje geologiczne i pracownię dla prac badawczych w Wydziale Węgla Państwowego Instytutu Geologicznego w Krakowie oraz przy Katedrze Złóż Węgla AGH. 1929 – zorganizował, wspólnie z AZS podsekcję wioślarską przy Stowarzyszeniu Studentów Akademii Górniczej.
9. Działalność w innych dziedzinach. Członek Zarządu Głównego AZS oraz sekcji wioślarskiej.
10. Ważniejsze godności i stanowiska w instytucjach, towarzystwach naukowych i redakcjach. 1952–58 – kierownik Katedry Złóż Węgla AGH, 1954–56 – dziekan Wydz. Geolog.-Poszukiwawczego AGH, członek Komitetu Naukowego Pionu Przeróbki Mechanicznej i Petrografii Węgla Państw. Inst. Geolog., 1955–57 – członek Zarządu Głównego PTGeolog.
11. Najważniejsze wyróżnienia i odznaczenia. Medal 10-lecia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Złoty Krzyż Zasługi.
13. Wykaz najważniejszych źródeł. Materiały archiwalne: Archiw. UJ – WMP 171 –teczka akt osobowych, Archiw. AGH – Tadeusz Bocheński –teczka akt osobowych. Oryginalne opracowania: S. B. [Brzozowski Stanisław]. 1987. Bocheński Tadeusz (1901–1958). [w:] Feliksiak S. (red.). Słownik Biologów Poskich. PWN, Warszawa, s. 79. Doktorowicz-Hrebnicki Stanisław. Tadeusz Bocheński. br. roku wyd., br. miejsca wyd., osobna odbitka w Bibl. Jagiell. syg. III 559697 [biografia, zdjęcie]. [Maślankiewicz Zofia]. 1965. Prof. dr Tadeusz Bocheński (1901–1958). [w:] Życiorysy profesorów i asystentów Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (1919–1964). Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Zesz. Nauk. 41, Zesz. specjalny 4: 16–20 [biografia, zdjęcie]. Stopa Stanisław Zbigniew. 1960. Tadeusz Antoni Bocheński 1901–1958. Rocznik Pol. Tow. Geolog., t. 29 za 1959 r., z. 4: 425–440 [biografia, zdjęcie, bibliografia].
14. Materiały ikonograficzne. Oprócz wyżej wym. (Doktorowicz-Hrebnicki, Maślankiewicz 1965, Stopa 1960) również: Archiw. AGH – zdjęcie T. Bocheńskiego w wieku ok. 30 lat (w jego teczkach akt osobowych), Muzeum AGH (pawilon C-2) – zdjęcie.

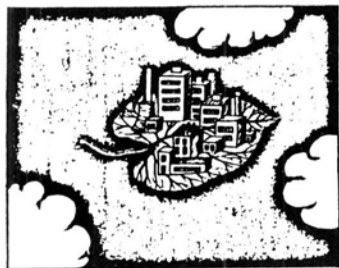
Piotr KÖHLER

ALICJI ZEMANEK – WIERSZE NIE
TYLKO BOTANICZNE

Alicja Zemanek's botanical and other poems

Jest świeżo upieczonym doktorem habilitowanym Uniwersytetu Jagiellońskiego i jednym z kilku zaledwie w Polsce profesjonalnych historyków botaniki, członkiem założycielem Sekcji Historii Botaniki PTB. Z najstarszą polską uczelnią związana jest od początku, najpierw poprzez studia ukończone w roku 1972, później przez pracę w Ogrodzie Botanicznym UJ gdzie stworzyła Muzeum Przyrodnicze i Archiwum. W jej osobie spotykamy, nie częste dziś, połączenie przyrodnika i humanisty. Jako przyrodnik wybrała botanikę, jako humanista – historię. Talent pisarski ujawniła jej książka *Egzotyczny Ogród na We-*

ALICJA ZEMANEK

„Dzień w którym zniknęłam”

solej wydana w literackiej serii „Cracoviana” (Kraków 1986) – pasjonująca, zbeletryzowana historia najstarszego w Polsce, krakowskiego Ogrodu Botanicznego, pokłosie pracy doktorskiej. Równoległe z prozą pojawiły się pierwsze próby poetyckie. Debiutowała w „Poezji” i „Piśmie Literacko-Artystycznym” (1987) oraz „Echu Krakowa”, „Gazecie Krakowskiej”, „Studencie” i „Życiu Literackim”. Zwieńczeniem tego debiutu stał się wydany ostatnio zbiorek wierszy opublikowany przez krakowski Pałac pod Baranami pod wspólnym tytułem *Dzień w którym zniknęłam* (Kraków, 1990), odślawiający najpełniej talent poetycki.

Wartość tej poezji potwierdzają już uzyskane nagrody literackie: Krakowskie Dni Literatury 1985, Konkurs im. Jana Spiewaka 1986, Konkurs Dzielnicowego Domu Kultury „Dworek Białoprądnicki” na utwory w Krakowie (1987). Pisz mało, ale każdy wiersz ma swój gatunkowy ciężar osobistego przeżycia i przemyślenia, tworzy poezję przepelnioną melancholią filozoficznej zadumy i dystansu, a równocześnie tak bardzo naznaczoną emocjonalnym zaangażowaniem. Najlepiej mówi o tym sama jej twórczość, której smak możemy znaleźć w prezentowanym poniżej wierszu.

R. W.–B.

Kochać kwiaty

O ile łatwiej
kochać kwiaty
które nie krzyczą.
Zawsze w milczącej zgodzie
na pierwsze przymrozki
i obojętność nieba.
Odporne na podszepty
zmiennego wiatru
rozpacz nadlatującą
pod skrzydłami mgły.
Ze sprawdzonym
od wieków
uśmiechem złotego pyłku
roznoszonym po świecie
na nogach pszczoły.

UROCZYSTOŚĆ BOTANICZNA W
AMBASADZIE POLSKIEJ W BERNIEBotanical Ceremony in the Polish Embassy
in Bern

Dnia 24 stycznia, w Ambasadzie Polskiej w Bernie odbyła się miła uroczystość wręczenia prof. Krystynie Urbańskiej dyplomu członka zagranicznego PAN. Udział wzięli liczni goście krajowi i zagraniczni.

Informacja o działalności naukowej prof. K. Urbańskiej ukazała się w *Wiadomościach Botanicznych* 35(3/4): 89.

R. W.–B.

NOWE PERIODYKI I SERIE
NEW JOURNALS AND SERIES

REVUE D'ÉCOLOGIE ALPINE

Revue d'Ecologie Alpine (ISSN 0335–5330) jest nowym czasopiśmie poświęconym bardzo szeroko pojętej ekologii regionów górskich, wydawanym przez Laboratoire de Biologie Alpine, Université Joseph Fourier, Grenoble. Pierwszy tom ukazał się w 1991 roku; przewidziane jest wydawanie jednego tomu rocznie. Publikuje prace w języku francuskim, angielskim, niemieckim, włoskim i hiszpańskim. Wśród 11 członków komitetu redakcyjnego znajduje się 7 uczonych z Francji, i po jednym ze Szwajcarii, Włoch, Austrii i Norwegii.

W tomie I opublikowane są następujące prace: T. Mingozi & P. Brandmayr – *The cartographic evalu-*